

[Holdgaard.]

i hvor stor Udstrækning de kan følge med. Jeg synes derfor, at den højtærede Ministers Betragtning overfor dette Forslag i nogen Maade var ved Siden af.

Naar den højtærede Minister saa sagde, at jeg havde ikke regnet med, saaledes forstod han det, at Lovforslaget vilde blive gennemført, men at det var forelagt som en Diskussionsgenstand, vil jeg dertil sige, at det er jo ikke ret tidt Tilfældet, at man faar et Lovforslag gennemført lige absolut i den Skikkelse, det er fremsat i. Det er heller ikke ret tidt, Ministeren nyder den Ære i dette Ting, særlig hvis det er Forslag, der rører ved vigtige Principspørgsmaal. Derfor er det jo meget naturligt, at man diskuterer noget om Sagerne først. Men Meningen er i alt Fald fra mit Partis Side, at vi gerne vil have noget ud af disse Lovforslag, og derfor var jeg glad for, at den højtærede Minister tog saa forstaaende paa hele Spørgsmaalet. Saa kan man jo forhandle, om man kan finde en bedre Form. Selvfølgelig, kan man ikke naa saa vidt denne Gang, saa maa man jo tage mindre Skridt og saa søge at naa videre næste Gang, naar Venstre har naaet det Tidspunkt, som det, saa længe det skal være med til at bestemme Farten, mener er det belejlige.

At Lovforslaget skulde betyde en fuldstændig Omkalfatring af den kommunale Ejendomsskyldlov, kan jeg ikke se; for, som jeg sagde, der sker kun det, at man giver Kommunerne Frihed til selv at bestemme, om de vil gaa videre ad Grundskyldsvejen, dog bestemmes det, at for Fremtiden maa der ikke lægges højere Skat paa Bygninger. Og naar der saa er sagt, at i visse Tilfælde er det Ministeren, der i sidste Instans skal bestemme Begrænsningen, er det jo ikke noget nyt i vor Lovgivning, man har jo i mange af vore Love den Bestemmelse, at Spørgsmaalet henvises til Ministeren.

Jeg anerkender, som sagt, at Ministeren har forstaaet Lovforslaget saaledes, at det var et Skridt i den rigtige Retning, og nu maa vi saa se, hvor langt vi kan følges.

Hvad det andet Spørgsmaal, Grundstigningsskylden, angaar, kunde den højtærede Minister heller ikke gaa saa vidt. Det var at gaa alt for vidt, sagde han. Nu er det jo vanskeligt at gøre Ministeren tilpas. Lovforslaget om Bemyndigelse for Kommunerne til at omlægge Ejendomsskatterne fra Ejendomsskyld til Grundskyld giver Kommunerne Frihed til selv at bestemme, og det kan Ministeren ikke gaa med til, han siger, at det er en Omkalfatring. Men den højtærede Minister begrundet sin Modstand mod

dette andet Lovforslag med, at der siger vi: *skal*. Det er altsaa ligegyldigt, kommer vi med et Forslag, hvorved vi giver Kommunerne Frihed til at bestemme, saa siger Ministeren, at det kan han ikke tage imod, og kommer vi med et Forslag, hvori der siges, at nu *skal* de gøre det, bruger han den Motivering, at saadan kan man ikke sige, man kan ikke sige til Kommunerne, at de *skal*, for de skal have Frihed. Man vil derfor forstaa, at det er vist lige meget, hvilken Form eller hvilket Indhold det foreliggende Forslag havde haft, den højtærede Minister vilde nok have fundet enkelte Ting, han kunde kritisere, og det forundrer mig slet ikke; med den Evne, Ministeren har til at diskutere og til at finde efter hans Mening svage Steder, vilde han nok have kunnet finde saadanne, selv om Forslaget havde haft en anden Form.

Ministeren begrundet bl. a. sin Modstand med, at Vurderingsmyndighederne jo aldeles ikke vidste dette i 1916. Nej, det er rigtigt, det vidste de ikke, men for mig er denne Udtalelse af Ministeren Udtryk for noget af det samme, som jeg gav Udtryk, nemlig at hvis vi havde en virkelig Beskatning af Værdistigningerne, vilde Vurderingsmyndighederne vurdere noget mere nøjagtigt. Det er egentlig det, Ministeren giver Udtryk, naar han siger, at den Gang vidste man ikke, at Vurderingerne skulde bruges paa en saadan Maade, og derfor kan man ikke regne med, at de er saa nøjagtige. Jeg synes derfor, at ogsaa Ministerens Udtalelse underbygger mine Ord om, at et saadant Forslag i Virkeligheden vil fremme en mere retfærdig Vurdering.

Den højtærede Minister omtaler stadig Husmændene, hvis Brug er oprettet i Henshold til Loven af 4. Oktober 1919, og siger, at de er undtaget. Det kan jeg ikke indrømme. Nej, Stillingen er den for Husmændene efter Loven af 4. Oktober, at de svarer Afgift til Staten efter Grundværdien, og de Grundværdistigninger, der sker, kommer de altsaa til at svare Afgift af i Modsætning til alle andre Borgere her i Landet, som ikke er inde under saadanne Lovbestemmelser. Naar derfor Ministeren taler om, at jeg har stillet Forholdene paa Hovedet, mener jeg, at det netop er den højtærede Minister, der her stiller Forholdene paa Hovedet.

Den højtærede Minister henviser stadig til den bestaaende Lov, men naar vi har forelagt et Lovforslag som et Fremstød i den Retning, vi ønsker at gaa, saa er det jo givet, at vi ikke har optrykt den bestaaende Lovs Bestemmelser, for vi ønsker at gaa videre.